

božanstev pri teh narodih ni gol primerlej, ktero bi se dalo iz občinskega početka vsake natorne vere razložiti, temoč da to soglasje izvira iz edinih misel, ki so bile vsim tem narodom lastne, in iz zapopadkov, ktere so iz stare domovine seboj prinesli *).

(Dalje sledi.)

Ozir po svetu.

Zemljanke Malorusov.

Že stari Herodot nam pripoveduje, da v južnih štepah Čudov ljudje v zemeljskih jamah stanujejo, ki jih toraj tudi „skrite“ ali „v zemlji bivajoče“ imenuje.

In taka je tudi še dandanašnji. Še zdaj prebiva Malirus s svojo družino v kočici, ki je na pol pod zemljo, in ki jo toraj „zemljanko“ imenuje. Zavolj hude vročine poleti in groznega mraza pozimi se v štepah (pušavah) južne Rusije ljudje s svojimi stanišči na pol v zemljo zakopavajo, kar tim lože učinjajo, ker se jim po suhih štepah mokrote ravno ni treba bati. Oni naredé jamo po 2 ali 3 vatre globoko, in tako dolgo in široko, kakor dolga in široka ima kočica biti. Na vsakem koncu te jame, po dolgem, kakor tudi v sredi nje, postavijo bervno (bruno), vse tri so enako visoke. Čez te bervna položé zgoraj še eno počez, in to je strešje. Srednjemu, po koncu stoječemu bervnu pravijo „podporka“, zgornjemu počeznjemu „svolok“ ali „poperečina“. Čez to poperečino tedaj naložé od severne strani od zemlje gori teruja in terstja in omečejo vso s perstjo in rušinjami. To vse se sčasoma z visokim plevelom in travo obraste, in od severja taki kočici bližaje se ne vidiš družega, ko majhno zeleno gomilo. Taka je od severne strani; od tod je tedaj gosto ruševje varuje. Proti jugu pa se kočica kake dve lakti od tal kviško dviga. Stena je z ilovino zamazana, in v glino ste kake dve steklene čepinji za okni vstavljeni. Tako kočico viditi je zares čudno; z njenimi majhnimi okenci, zeleno streho in travo obraščeno zadnjo steno dozdeva se ti, ko da biravno iz zemlje rastla. Lahko je misliti, da v takih zemljankah so ljudje spravljani, kakor kertovi, in naj po štepi tudi naj hujsi vihar burí in ravsaja, — kaj je njim mar v njihovi gorki luknjici!

Spredaj peljejo v globino s strešico pokrite stopnice, ki imajo dvojne vrata, zgoraj ene in zdolej ene. In tako je tudi pri vratih mrazu in vročini pot zaperta.

Kakor za ljudi so narejene tudi za domačo živad stanišča, le nekoliko manj popolnoma. Vsaka versta živali pa ima svoje vlastno stanovanje. Goved, ki je poleti tako večidel na štepi, ima pozimi štirivoglato jamo, ki je proti severji tudi s terstjem in ruševjem zadelana in zavarovana, proti jugu pa celó odperta. Posebno jamico ima konjiček, posebno spet prasé; ena jamica je za ovce, druga, s palicami in protjem opletena in ograjena, za kokoši; tretja za race itd. Kdaj pa tudi, ako okolščine tako nanesó, to ali uno tih živalic k sebi v hišo vzamó; le ubogi psi si morajo svoje jamice sami kopati. Za race izkopljejo kar v sredi dvorišča majhno jamico, kaka dva čevlja dolgo in čevlj široko. V to jamico vlijejo zdaj pa zdaj kako vedro vode. Krog in krog je z glino zamazana, da parst tako naglo vode ne popije. In to je celo stanovanje rac — uboge revice! — Če to celo pohištvo naših ljubih jamarjev pogledaš, bode se ti zdelo, da so si jo otroci v šali za igračo sozidali.

Skednjevi se vé da nimajo; v celi južni Rusii ne najdeš ne enega ne. Seno in snopje leži krog zemljanke spravljeno v kopice, ki jih tukaj „skirte“ imenujejo. Omlačeno žito pa na dvojen način shranjujejo. Kolikor ga za vsakdanjo peko in kuho potrebujejo, ga imajo v sila veliki košari, ki je iz debelih slamnih poresel spletena, precej v zemljanki za vedno rabo. Žito se prav dobro ohranjuje v

tej košari, le miši ga nadlegovajo. Prava žitnica pa je sopet jama, v podobi keglja napravljena, z majhno odperitino, da se do žita more. Izkopano luknjo kake dvakrat s slamo, kakor peč, opalijo, da jo popolnoma osuše, in po tem žito va-njo vsujejo.

Toda tū se z žitom včasí slaba godí; zakaj miši in susliki (*Erdzeisel*, *cityllus vulgaris*) izkopavajo luknje do njega; skozi nje mokrota priteka, in večkrat se tako cela zaloga spridi in pokvari. Vsako žito ima sopet svojo vlastno jamico.

K vsim tim luknjam in jamam se napravlja še poletno ognjišče za kuhati. Tudi to ni družega, ko prosta, nepokrita luknja v sredi dvorišča. Čez par stopnic se prihaja do ognja, ki v globeli gori, ktere ob enem tudi kuharci za sedež služijo. Ognjišče samo, in stopnice so brez druge priprave zgolj prosto v terdo parst stepne zemlje vdlane. Pozimi kuhajo v hiši pri peči. (Konec sledi.)

Za poduk in kratek čas.

Stare vraže še dandanašnji ljudstvo more.

(Dalje.)

Ko pa se začne prepír med gospodarjem in gospodinjo, verjemite mi, da je že tretjič toča pobila in sicer ne le kar na polji stoji, ampak vse kar hiša premore: pridelki se ne spravljajo tako marljivo, hišne opravila ostanejo zanemarjene, živini se ne streže z veseljem, otroci se pahajo po hiši kot bi ne imeli ne očeta ne matere. Včasih še gospodar zarenčí, ji žuga s pestjo ali pa s polem, pa kaj pomaga? Veselje je šlo pod zlo — in kjer ni veselja, ni božjega blagoslova. Preljubo veselje! kjer tebe ni doma, gré premoženje prerado rakom žvižgat. Če gospodinja ne pomaga gospodariti, naj dela gospodar na pretege, mu nič ne tekne pri hiši. Ko bi nadloge le stare ljudi zadevale, bi djal: „zdaj glejte kako se Bog krega!“ kaj pa češ reči, ko vidiš nedolžne fantiče in dekličke, ki imajo malo kaj boljšega kot zapušene sirote. Mati po natori jim je s slepo ljubeznijo bila izrediteljka, ne more pozabiti, kako veselje je imela z njimi, ko jih ji je Bog dal, — kaj je občutilo nje serce, ko so jeli hoditi, — kaj govorila v ljubezni je k njim, ko so začeli besede zgovarjati. Če še ni popolnoma zbegana, ima še pri otrocih edino veselje. Streže jim, ali kako? Vpričo moža si ne upa, boji se, ker jo pisano gleda in zaničuje; skrivaj stori, kar jim more. Oče zapira vse reči, mati pa brez vsega biti ne more; otroci morajo kaj boljšega imeti. Zdaj se vname še hudobneje nasprotovanje; „merha“ se psuje eden kot drugi.

Ni le o tacih okoljšinah četertič toča pobila, tudi strela je v hišo tresila, in akoravno jo še slamnata streha pokriva, vendar je vse pogorelo, kar ji je pred ime dajalo. Bi djal, da ni več hiša, da je ječa, kjer hudodelniki z zobmi škripljejo in preklinjajo. Otroci občutljivi se vsega privadijo, ljubijo enega, sovražijo družega, ki se ga bati morajo; potreba jih uči lagati, zmikovati itd., rev pa je več pri hiši kot jih jezik zgovoriti smé.

Ozrimo se od zemeljskih rev gori v megle, kjer so nas učili, da se Bog krega in v svoji jezi gromí in strele meče po svetu. Kdo je pa še gori? Copernice, pravijo, da so, kakor smo ravno slišali. Pri Gerkih že je bilo veliko puntov med ljudmi in bogovi, kakor nas basni učé. Ko so se ljudje sperli, so se tudi bogovi, ker njih djanje je bilo natanko združeno s človeškim. Akoravno so že spoznali Gospodarja vsega stvarjenja, so vendar manjši bogovi (malíci) vsak s svojimi ljudmi potegnili, — boj se je začel in na borišču so si protili bogovi kakor ljudje. Ali je dandanašnji po spačenih mislih kaj drugač? Ali ne delajo copernice po krivem in abatnem mnenji tamkej točo, kjer se Bog krega? Ali ne kličejo tukej na zemlji nekteri (ne v pravi keršanski véri, ampak po ajdovskih zapopadkih) svetnikov na pomoč, da bi jih obvarovali pred točo? Pred kom? če smém prašati? Ali ni po teh nesramnih vražah še zdaj

*) Glej „Haupts Zeitschrift für Alterthumskunde“ VI. Band, stran 117. itd. Pis.

razkosljane zemljiša na Krajskem, vprašajo gosp. deželni poglavar: ali bi ne bilo prav, da bi družba zavolj tega se obernila do vladarstva, da bi se presilno razkosevanje saj za naprej branilo? Zbor enoglasno odgovori, da bo.

Gosp. dr. Schmiedel-novo pismo o zadevah cerkniškega jezera (bravcem „Novic“ že znano) je bilo z veseljem zaslišano in mu od kmetijske družbe vsa podpora zagotovljena.

(Dalje sledi.)

Starozgodovinski pomenki.

Cvetlica Lotos in njeni pomen na noriškimi rimskih kamnih.

Razložil Davorin Terstenjak.

(Dalje.)

Al v slovanskem bogočastju še nahajamo ožje razmere kakor pa le občnost misel (idej); nahajamo namreč z malimi unanjimi spremenami čisti indiški značaj v kljub protigovoru Schwenckovemu, ki terdi, da primerjanje slovanskega bogočastja z indiškimi ni prikladno¹⁾. Naj je ta enakost nastala za tega voljo, ker je slovansko pleme naj dalje v zavezi ostalo z indiškimi, ali za tega voljo, ker se ni nikdar tako mešalo z drugimi narodi in v zadevah vére zmiraj samostalnost in neoskrunjenost si ohraniti prizadevalo — sorodnost je djanska (faktiška); — že smo jo v svojih spisih mnogokrat dokazali, in jo bomo še.

Res je, da v slovanskem bogočastju ne smemo iskati vsih indiških basen, ktere so pozneje nastale po pesnikih in dahovnih, in ktere bi mi rajše imenovali „duhovne legende“, akoravno so v teh legendah misli izvirnega bogočastja v različni obleki najti. — al verozakonske mnenja, kakor jih naj starejše indiške bukve Vedas ohranjujejo, se nahajajo v čudoviti enakosti v bogočastju slovanskem. Ako Mahabharata in Ramayana ne veljata v vsem za izvirnika slovanskega basnoslovja, velja vendar Vedas. Pa tudi Mahabharata in Ramayana nista popolnoma zavreči, ker Vede so izvirnik vére duhovnih, nikdar pa ne vére ljudstva²⁾. Gotovo je ta okolščina imeniten dokaz, da primere slovanskega bogočastja z indiškimi dalje sežejo, kakor čez „allgemeine“ vsim indoeuropejskim narodom občne, ker ne samo v mitiškimi slovanskimi imenih nahajamo enake pomene z indiškimi, na priliko: Siva, Rama, Brama — primeri Siva, Radogost, Prome, Prove — temuč tudi priimena indiških božanstev v slovanskih zgodovinskih imenih. Tako, na primer, ima Višnu priimena Svabhu „per se existens“, Vanamali „floreaserta gerens“, Genarduna „protector“, Višvakšena „dux universi“, Ramana „jucundus“, Kamapala „concupiscentiarum rector“, Sharndgui „ensifer“, Adhokšadži „omnia lustrans“, Talanka „sonantium dominus“³⁾ itd. Uprašam sedaj: kje imajo slovanske imena Sobčslav, Svojata, Venceslav, Branimir, Branislav, Vsevolod, Radomir, Radoslav, Hotemir, Mečislav, Čedomir, Čedobor, Zvonimir, svoj razlog, ako ne v gori imenovanih indiških basnoslovskih priimenih Višnu-ta? Iz tega se pa več kakor le: „Das Allgemeine“ očitno razodeva.

Ali pogledajmo priimena Shiva-ta, Brahanbhanu „crescens“, Shambu „fulminans“, Bargha „lucens“, Shiva „bonus“, Shankara „terribilis“, Ugra „ferox“, Mahadeva „magnus“, „adjuvans“, „potens Deus“, Šastava „ulciscens“, Hara „destructor“, Sthanu „stabilis“, Durga „terribiliter“, „iracunde iens“, Bhava „sator“, generator⁴⁾ itd. Prosim vsakega razumnega: kje bode iskal temelj ena-

cih slovanskih starih zgodovinskih imen: Rastislav, Rostislav, Rastie, Perun, Bracislav, Boleslav, Uneslav, Bonjata, Lutomar, Lutomir, Lutibor, Mogemir*), Mistislav, Miescislav, Harovit, Stanislav, Spitihnev, Baba, Babo, Babuš, ako ne v indiškem bogočastju? Skoro vse nam znane staroslovanske zgodovinske imena se nahajajo v indiških različnih bukvah kot priimena božanstev, toraj se razjasnuje slovansko basnoslovje samo po sebi po indiškem. Ako se učeni dr. Holtzmann podstopi reči: „Ne dá se tajiti, da Indi in Gerki z enacimi besedami ne le take zapopadke izrazujejo, kateri pomenjajo prve potrebsine telesnega življenja, temoč tudi take, ktere razodevajo že izobraženo basnoslovje in pripovednico“ (Zeitschrift f. vergl. Sprachforschung, zvez. VI. str. 489), kdo bo tajil, da med Indi in Vindi ne vlada enaka razmera? Priimena božanstev se najdejo že v Amarasihu, kateri je 56 let pred Kristovim rojstvom živel. On pravi, da je zapopadek starejših knjig v svoj slovár vzel. Ker se ime Kršna že v Vedah najde, katerih početek daleč čez keršansko številoslovje sega, kdo si upa terditi, da te imena niso že bile v navadi, ko so Indi in Vindi v predzgodovinski dōbi še v Azii edina rodovina bili? Po tem uvodu se podamo v razlago svojega predmeta o pomenu cvetice lotos. (Dalje sledi.)

Ozir po svetu.

Zemljanke Malorusov.

(Konec.)

Od zvonaj smo tedaj zemljanko pogledali in ogledali. Stopimo bliže in podajmo se v znotrajne sobe. Ravno kosijo. Okoli mize sedé gospodar, gospodinja, gospodarjeva dedica in njegov sin. „Sprosim milost, kušat' z nami!“ je prvi glas, ki nam prijazno nasproti doní. Serce nam mora zaigrati o ljubeznjivi priljudnosti in prijaznosti teh dobrih ljudi. In zares, ako nam je že od zvonaj čudna gomilica dopadala, vznotraj je gotovo še stokrat lepša in milejša. Kako lična sobica! Kako prijetno in hladno je, kako vse duhtí, kakor hladen zrak nas obdaja, ko nasproti zvonaj naj huja vročina pritiska! Od kod pa toliko blazega duha, od kod tolika prijetnost? Tla lične sobice so z duhtečo travo nastlane, stene in klopí z dišečim zelinjem okinčane. In kako pripravno, kako snažno in čedno je vse! Lepi pisani pertiči so po klopéh razporeženi in na posteljah cela množina mehkih in vabljivih blazin. In v koti jaslice s cveticami, mičnimi pregrinjalicami in lampicami — kako pazljivo, s kako detinsko pobožnostjo je vse olepšano! Mili ljudjé! vi nam pač živo dokazujete, da tudi pod zemljo Bog in postave vladajo. — Ozrimo se nekoliko krog sebe. Pervo, kar nam pred oči stopi, je peč, iz paličice z glino premazanih sestavljena, ki ob enem za kuharijo, kurjavo, sušenje zelín in še za druge namembe služi, ki je pa tako čudno narejena, da je ni moč brez podobe popisati. Greoč dalje stopimo v drugo sobico, v kateri vsakoršno orodje nahajamo; v glinovi pomalani steni pa vidimo sopet celo rajdo majhnih votlinic, ki so vse lično izmalane in ob robéh z mičnimi podobami okinčane. V slednji teh votlinic sedí putka na jajčicah. Med orodjem zagledamo naj pred tako imenovano „stopko“, ki je v nobeni zemljanki ne manjka, za prošó mleti. Stopka ta pa ni družega, ko bervno, položeno čez drugo bervno, ki ima na sprednjem koncu z železom okovano kladvo. To kladvo tičí v neki luknji v tléh, ki jo s

*) Ime Bonjata, katero je posebno pri starih Čehih bilo navadno, izpeljuje učeni Jungman od bonati = strah delati. Nahaja se ime Bonjata pogostoma na štajarskih rimskih kamnih v obliki Boniatius in Boniata, ravno tako Lutomar trikrat in Magemar večkrat. Znamenita je ta okolščina, da pri polabskih Slovanih se končajo imena na vit, n. pr. Rugevit, Harovit, Karevit, Porevit, pri Rusih in Polacih pa ravno tiste imena na slav: Poreslav, Pereslav, Svetoslav, pri Slovencih pa Karat, Borut, Rastie. Spis.

¹⁾ Schwenc „Mithologie der Slaven“ str. 5.

²⁾ Heezen „Ideen“ I. Theil. Göttingen 1824 str. 125.

³⁾ Glej „Amarasinha“ editio Paulini Romae. Sectio I. str. 16—19.

⁴⁾ L. c. str. 28.

prosom napolnijo. Kdor melje, stopa na zadnji konec bervna, drugi konec bervna s kladvom se dviga in pada v luknjo, in tako se prosó oluši. To mlenje s stopko je poglavitno opravilo, ker je kaša narodna jéd. Med obema sobama je prazen prostor, v kterega stopnice od zvunaj peljejo. In v sredi tega prostora vidimo véliko lepo spleteno košaro ali „solomnik“, ki smo je zgoraj opomnili, in ki je tako velika, da gotovo več od 8 mernikov derži.

Ali — mračiti se je jelo, tedaj se moramo posloviti; mili ljudje pa nas od sebe ne pusté. Daleč imamo do doma, — ostanimo čez noč pri njih. O kako se vsi razveselé, kako vse sem in tje teka, da bi nam le prav dobro postregli! Gospodinja zaneti ogenj na omenjenem ognjišču. Sin jame prosó mleti, in čez malo časa stoji naj boljša večerja na mizi: kaša, „boršt“ in cvertje, in k vsemu temu še mleko, da si ga boljega želeli ne moreš. Boršt, narodna jéd, obstoji iz pšena in jagnjetine, kar vse plava v kisljatem „kvasu“, ljubljani narodni pijači Malorusov. Prideva se še mnogo dišeče zelenjave in neka merzla polivka poverh — zares, prav ukusna jéd. Med jedjo ali po jedi nam čversti sin kako „skazko“ pové, od zlate ribice, ali od ptiča z zlatim perjem itd. ali nam zapoje kako narodno pesmico, kterih imajo Malirusi na kupe, in kako lepih! Saj pravim, to je življenje, kakor v raji! — In zadremlje se nam; trudni smo, pojmo k pokoju! — Dobri ljudje! V svoje vlastne čedne postljice nas hočejo pobasati, in sami na slami spati.

Preden še rano sonce skozi okno poluka, nas že vablivo kosilice na mizi čaka — sladko mleko. Prav dobro se nam prilega, ker je zares mleko, da ga ni boljšega na svetu. — In zdaj pa se poslovimo od naših ljubih gostov! „Bog vam daj dobroje zdorovje! Bog vam daj slavu! Bog daj vašemu tělu i vašej dušé štjast (srečo) i blaženstvo!“ S temi in takimi vljudnimi besedami nas pozdravljajo na vse zadnje še ti dragi Kosaci, žalostni, da nas že zgubé.

Za poduk in kratek čas.

Stare vraže še dandanašnji ljudstvo moré.

(Dalje.)

Ali pa reve vedó: od kod da toliko hudega pride? Zdihujejo pač, vedó pa ne. Pravijo: „Bog tepe otroke za „pregreške njih staršev. Kaj hočemo pomagati? kar je „komu Bog odločil, bo dosegel v svojem življenji. Ako je „nam naperčenega kaj dobrega, bo dobro; ako pa ne, saj ne „bo večno terpelo. Vsak mora svoj križ nositi.“ Tako se tolažijo, ki se iz rev spraviti ne morejo. Pač res, lepe so te tolažne besede, one spričujejo, da še ni Božja luč v sercih ugasnila; pohlevna vdanost v Božjo voljo in potrpjenje s svojimi nadlogami krepča zares človeka v revah. Al tam, tam se ne prileže prav, kjer si je človek sam kriv svojih nadlog. In tako se nahaja v tistem sercu prečudna zmes pravega keršanstva in strašnega malikovavstva.

Kaj se to pravi: „kar je človeku namenjenega, temu se naj vselej udá, ker človek spremeniti ne more, kar mu je odločenega?“ Ali ni to pregrešno mnenje — turški fatalizem, ki ne nasprotuje samo nauku prave vére, ampak še zraven tega človeku jemlje meč in ga mami, da si iz rev in nadlog pomagati noče in ne more, ker misli da mora tako biti. Kdor misli: „Sem rojen berač, Bog mi je odločil beraško palico“, je že dosti, da je teh misel; gotovo bi ga slepa sreča mogla iskati, da bi kaj več postal. Tako se zgodi, da beraški otroci večidel tudi beračijo.

Kaj pa hoče reči: „Bog tepe otroke za pregrehe njih staršev?“ Kar si pri tem preprost človek večidel misli, je spet kriva véra, ker si misli Boga kakor nas enega, ki sovraži celo družino, če se mu gospodar zameri. Res pa je, da se naslednikom povračujejo hude dela njih prednikov, zakaj kjer je polna hiša krivih vraž in hudobij, se tudi mladina vsega navzame; — kar vidijo otroci pri svojih starših, kar slišijo od družine, ko je serce še občutljivo,

se jih prerado prime in jih spremlja do groba. Dušne kakor telesne reve podedvajo otroci. Ko je pa v duhu zagnala kal spridenih misel, se kmali tudi v djanji pokaže, kakor hitro se mladeneč sam dela poprime. Kar je morilo dušo in truplo njegovih staršev, tudi njega morí; on je le ponovljeno življenje svojih staršev; dočakovati mu ni boljega, če se ni prerodil po naukih sv. matere cerkve in pa šole. In tako se pregrehe staršev preseljujejo res po otrocih; nesreča gré od hiše do hiše, od roda do roda. Kakor mladike na lesniki ko dorastejo, nosijo lesnike ne pa žlahnih jabelk, tako tudi na deblu človeštva, ki smo ga od korenine premissljevali, se zrašajo mladike ter staremu deblu enak sad obrodé. Lesnika se pa dá precepiti. Če je prevelika, da se žlahna mladika ne prime debla, se precepuje po mladikah, po vejicah in po vejah, dokler je še kaj neprijetnega sadú na starem deblu. Mahoma se pa ne dá vsa precepiti. Kar se je globoko v navadah in šegah ukoreninilo, se ne dá z enim hipom odpraviti. Malo bo opravil, ki bi hotel mahoma vse spreobrniti. Znano tisuč in tisuč je takih nesrečnih poskušinj. Vprè se, kar še kaj življenja ima, in če ob enem ljudstvu hočeš vzeti gerdobo, v kateri tiči, se vzdigne hrup, punt mu je za petami, ki se bojuje zato, kar je nekdanj očetom draga misel bila.

Je pa druga gotova pot k zmagi: po nji so hodili večidel vsi, kolikor jih je kaj dobrega za človeštvo storilo. Poterpežljivosti je treba in gorečega serca za blagor človeški. Samopridnež naj ostane pri svojem žaklji, — tukaj ne bo nič opravil. Tisti pa, ki ima serce za to, da ljudstvu odkritoserčno resnico pové, — ki ne pozná večega veselja, kot človeka na duši in telesu srečnega storiti, tisti naj ne omaguje nad težavo svojega poklica — stanovitno naj požlahnuje divjake! Kakor se drevo ohrani, če ga po vejah precepuješ, in donaša od leta do leta več dobrega sadú, tako se tudi ljudstvo le s poterpežljivim ravnanjem sčasoma na pravo pot tudi iz ukoreninjenih napčnih zapopadkov pripelje.

(Dalje sledi.)

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Milana 10. maja. Svilne gosence so se letos pri nas zakasnile, ker še murvinega perja manjka. V okolici veroneški in Mantovi so červi v 2. dóbi.

Iz Gorice. Časnik „Annotatore Friulano“ naznanja, da je tergovec Ritter v Gorici dovoljenje dobil za pripravljanje k napravi železnice iz Gorice v Gradiško.

Iz Gradca se piše časniku štaj. kmet. družbe, da je zmerzlina 22. in 23. aprila marelice, breskve in češnje popolnoma pokončala; tudi zgodnje hruške so zlo terpele, pozneje pa in jabelka pa ne. Koliko je mraz v nogradih škodoval, se dosihmal še ne more prav vediti; očitno je dozdej, da so le mlade terte in posebno grubanice škodo terpele. Oreh, ki je leta 1850 zmerznil in od tistega časa malo ali nič rodil, je spet letos popaljen. Žito pa lepo kaže, čeravno rež, ki je iz začetka prav gosta stala, tam pa tam redkeja prihaja.

Iz Marburga. Sedaj je določeno, da sedež svitlega levantinskega škofa in kneza iz St. Andreja na Koroškem pride v Marburg na Štajarsko.

Iz Trebovlj na Štaj. Preteklo sredo je blizo nas neka ženska, ki je ob železnici za prešiče hrane nabirala, strašno smert storila. Čeravno je vodnik hlapona že od deleč z rokama naznanjal in upil, naj gré iz pota, se nekoliko avšasta ženska vendar ne spravi preč, — hlapon pridridra, jo zgrabi s svojim stranskim sukalom in verže s tako silo deleč na stran, da je bilo pri ti priči po nji. — Naj bi žalostna ta prigodba bila vnovič svarílo ljudem se že oddelec ogibati vozovom po železnici, ki kakor blisk hitro pritekó in pokončajo vse, kar se jim nasprot stavi!

Iz Ljubljane. Naša kupčijska in obertnijska zbornica je položila na Dunaj prošnjo: naj bi se tudi v Ljubljani